

Magda CÂRNECI

Fiction-Ltd

**Scurte scenarii
inițiatice**

proză scurtă
2010-2020

POLIROM
2024

Cuprins

Gustul cafelei	7
La Versailles	13
Tavanul viu	20
De ziua lui.....	30
Viziune cu pian	36
Soare studentesc	40
În grădina noptatecă	44
La 2 Mai	49
Femeia și regele	55
Glasul teribil	63
Bătrânul poet	69
Râul eliberat	78
Trei personaje în convoi	88
Bunicul e mort	93
Moni	100

Pe marginea autostrăzii	104
Urcarea	109
La medic	113
Cornel a plecat	118
La Sinaia.....	122
Chei uitate	125
Ploșnița de câmp	129
Iconița de carton	132
L'Arche de la Défense	138
Artemis din Efes	143
Coroana de lauri	154
Pinocchio	159

Odată, în fine, aranjez o vizită a marelui poet în apartamentul nostru din blocul modest în care locuim. Tu nu erai atunci în oraș. Dar în ziua cu pricina, și în ultima clipă, ca și altădată, mi se întâmplă câteva încurcături și trebuie să anulez întâlnirea: robinetul de la baie s-a stricat și apa curge în cadă fără să poată fi oprită, mi-e frică de o inundație, apoi cineva sună la ușă. E un copil, un țigănuș care-mi cere disperat ajutorul, s-a întâmplat ceva jos, la subsol, o încăierare, o ceartă. Cobor în curtea interioară a blocului, unde lângă tomberoanele de gunoi dau peste familia agitată a țigănușului, adulții strigă unii la alții și sunt gata să se lovească. Stau de vorbă cu ei îndelung, îi împac și în final le dau niște bani. Dar întâlnirea cu marele poet e ratată.

Într-un târziu, ajung totuși la intrarea în imobilul în care locuiește poetul. Când să intru în holul elegant, plin de oglinzi înalte și cu rame sculptate și aurite, văd coborând pe scara largă de marmură un personaj ciudat și grăbit. E un fel de pitic cu capul prea mare față de trup, un omuleț de vreun metru înălțime și complet alb, alb la chip, la păr și la haine, ca decupat din hârtie, cu o față ciudată, simultan și tânără, și bătrână, și hidoasă, și nobilă. Îmi dau seama că trebuie să fie fiul poetului, despre care auzisem tot felul de bârfe, seamănă cumva cu tatăl său, deși pe dos și de departe, dar nu poate fi altcineva, asta mi se pare evident, cu toate că nu l-am mai văzut niciodată. Dau să-l

întreb ceva despre bătrânul său tată, care era bolnav în ultima vreme, dar piticul se ferește să-mi răspundă, se scuză că e foarte grăbit, bâlbâie câteva cuvinte neclare și dispare rapid pe ușa de sticlă de la intrare.

Cu inima strânsă, îngrijorată, urc în grabă scara largă de marmură și când ajung găfâind la apartamentul de la ultimul etaj aflu cu durere de la o vecină ieșită pe palier că bătrânul poet a murit. A murit de câteva ore – și de altfel nici nu se mai află acolo, l-au dus deja în altă parte, îmi spune vecina. Cum ușa apartamentului e întredeschisă, o împing și intru cu teamă. Apartamentul e răvășit și pustiu, prin camere se văd mormane de haine pe jos, au dispărut perdelele și draperiile de la ferestre. Ușile mobilelor scumpe sunt larg deschise, în ele nu se mai vede nimic, sertarele scrinurilor prețioase sunt trase în afară și dinăuntru lor au dispărut frumoasele colecții de monede rare, timbre vechi, pipe, tabachere și ceasuri aurite pe care le cunoșteam de demult. Un val de lacrimi îmi urcă în gât, o mâhnire adâncă mă copleșește pentru că nu am reușit totuși să ne întâlnim, măcar o ultimă dată, în ciuda căutărilor noastre reciproce din ultima vreme.

Plec de acolo plină de jale, rătăcesc pierdută prin oraș, mă las condusă de tristețe, de intuiție, prin labirintul străzilor vechi, prin piațetele pustii și vetuste, cu gustul copleșitor al eșecului în ochi și în gură. Mi se repeta în minte un singur gând

vag, mi se părea că ratasem ceva capital, uitasem să-l întreb pe bătrânul poet ceva esențial, deși nu mai știam exact ce anume. Dar gustul din gură mi se părea de cenușă, uscat și amar. Spre finalul după-amiezii, deja obosită, ajung într-un cartier mărginaș al orașului, în care nu mai fusesem vreodată. Un cartier rău famat, locuit mai ales de oameni săraci. În fața unei case modeste, cu acoperiș jos de tablă și cu pereți de chirpici dați cu var, un loc sărman și ascuns, văd mai multă lume adunată și aflu cu uimire că el, bătrânul poet, tocmai aici e depus. Aș vrea să intru în casă, dar mica mulțime de oameni sărmani, înghesuiți în jurul intrării, mă împiedică. Insist, mă rog de ei, le explic că-l cunosc, că mi-e apropiat, apoi ridic tonul, încep să plâng și vorbesc cu furie, în timp ce oamenii din jur mă privesc cu obidă, pieziș. În cele din urmă sunt lăsată să intru în casă și pătrund până în camera unde bătrânul poet se află depus pe un pat.

Camera e săracă, goală aproape și destul de întunecată, parcă ar fi într-un demisol, îmi trece prin minte. Mă apropiu de pat, un pat simplu, îngust, privesc spre corpul mare și deșirat, întins drept pe pat, îmbrăcat într-un veșmânt alb, lung și demodat, dar atât de impunător. Îl contemp lu cu iubire și durere pe bătrânul maestru. Chipul lui destins, palid și foarte bătrân, cu coama de păr alb dimprejur, mi se pare de o noblețe nepământească, un fel de strălucire senină iriază din trăsăturile

lui. Mă așez lângă el, pe marginea patului, ca la un fel de priveghi singuratic. După o vreme observ cu stupeoare că de fapt bătrânul poet respiră încet, foarte încet, abia perceptibil. Tresar, e totuși viu, e încă viu, nu a murit cu adevărat, deși într-adevăr e foarte în vârstă, îmi spun, are ceva pietrificat, geologic, în trăsături și în coama albă, nemișcată, răsfirată pe pernă. De pe marginea patului îl privesc cu nesaț, îl admir în tăcere, îl contemp lu cu devoțiune. El rămâne nemișcat și ține ochii închiși, respirația lui e abia perceptibilă, dar simt că s-a trezit, că așteaptă. Așteaptă o întrebare, o acțiune, un gest. Brusc înțeleg și mă întind lângă el pe patul simplu, îngust.

Atunci bătrânul poet își deschide foarte lent ochii, ochii lui de un azuriu lăptos, parcă orbi, și-mi spune rar, cu o voce șoptită, că eu de fapt sunt fiica lui. Fiica lui! Sunt surprinsă, dar dintr-odată îmi dau seama că intuisem cumva, bănuisem asta de mult. Știam în adâncul meu secretul ăsta de multă vreme, deși refuzasem să cred, mă depășea, îl făcusem uitat. Bătrânul poet îmi mai spune, tot rar, tot șoptit, că, dacă vreau ca el să nu moară, să nu moară cu adevărat și definitiv, eu trebuie să-l iubesc. Să-l iubesc mult, mult de tot, copleșitor, absolut. Atât de mult, încât să-l îmbrățișez, să-l mângâi și să-l sărut ca o iubită. Să ne iubim ca doi amanți, ca doi iubiți adevărați. Mă conjură blând, cu cuvinte delicate, dar pline de ardoare și forță, că trebuie să ne înlănțuim, să ne împletim,

să ne întrepătrundem ca să se producă ceva, un transfer profund, o transfuzie, o înviere. Întinsă lângă el, nemișcată, sunt uluită și speriată de ce aud. Încep să tremur, mă încordez. După o scurtă tăcere, îi șoptesc cu glas stins, gâtuit, că nu pot, nu pot s-o fac, e monstruos ceea ce-mi cere, e incestuos, deși știu în adâncul meu cel mai adânc că are dreptate. În cele din urmă, în ciuda enormității cererii lui și a ororii mele profunde, accept.

În acel moment se întâmplă ceva neașteptat, simt că un fel de floare de teroare și bucurie mi se deschide încetul cu încetul în piept. Altceva decât credeam eu se întâmplă, începe între noi un balet strict mental, de mângâieri, îmbrățișări și săruturi, care mi se pare că se petrece undeva sus, în imponderabil, deasupra, într-o minte superioară. Corpurile noastre stau întinse și nemișcate pe pat, dar între mințile noastre se împletește o capilaritate de trasee luminoase, o extraordinară tandrețe, o arborescență de imensă iubire care se deschide ca un tunel din ce în ce mai larg către înalt, către astre.

Apoi, în mod ciudat și neașteptat, rolurile noastre se inversează. Întinsă pe pat lângă bătrânul poet, eu sunt cea care îi spune rar și șoptit, cu o forță adâncă și liniștită venind din nu știu ce străfunduri, că eu sunt de fapt mama lui și nu invers. Eu sunt cu mult mai bătrână ca el, mai străveche, iar el e de fapt un copil față de mine, e un prunc, cu tot aerul lui venerabil. Eu sunt cea

care îi șoptește acum, cu un glas grav, pe care nu-l recunosc, un glas care urcă din abisuri arhaice, că el trebuie să mă iubească pe mine, dar de data asta cu adevărat, fizic, trupește, ca să se întâmple ceva, o transformare, o resuscitare, o renaștere. Atunci el e cel care-mi spune că nu poate să facă una ca asta, e monstruos, e incestuos, e teribil. În tăcerea care s-a lăsat peste patul-catafalc, se simte o pânză de apă freatică urcând de dedesubt, din subsolul casei modeste, și de undeva din afară se aude venind o muzică dulce, armonioasă, care crește încet-încet în intensitate. Muzica se înalță, pătrunde în cameră și izbucnește într-un duet somptuos dintre un glas feminin și un glas masculin, care-și cântă unul altuia:

— Ești fiica mea, iubește-mă, posedă-mă, salvează-mă!

— Nu pot s-o fac, ești tatăl meu și ești foarte bătrân.

— Trebuie să poți, altfel voi pieri, voi muri. În definitiv, tu ești femeie, iubește-mă. Nu vezi că de fapt sunt un copil mic, abia sunt un prunc?

— Eu sunt de fapt mama ta și sunt mult mai bătrână ca tine. Dacă vrei să te salvezi, tu trebuie să mă iubești. Să intri în mine, să te întorci în pântec, în matcă.

— Nu pot, e monstruos, e peste puterile mele.

— Trebuie să poți, altfel nu te vei salva.

— Dar ești bătrână și urâtă ca moartea.